

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő

szám: X/13363

Érkezett: 2013 DEC 11.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok intézni a Külügyminisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Milyen intézkedéseket tett az elmúlt 3,5 évben Kormány a Szlovákiában máig érvényben lévő úgynevezett Benes-dekrétumok ügyében?”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

2011.11.04-én hosszabb írásbeli kérdést tettem fel a nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszternek K/4850-es számon, „*Mit tesz a Kormány az elcsatolt országrészekben állami szinten működő tudatos beolvasztó politika ellen, különös tekintettel Felvidék-Szlovákia ügyében?*” címmel. Ebben a kérdésben rákérdeztem a Benes-dekrétumokra is. Ám nem kaptam kielégítő választ.

Tisztelt Miniszter Úr!

Idézzük fel a Rubicon online segítségével a Benes-dekrétumok lényegét.

„1945. augusztus 2. | Életbe lép Benes 33. számú dekrétuma. Szerző: Tarján M. Tamás

1945. augusztus 2-án adta ki Edvard Benes csehszlovák elnök magyarokat és németeket sújtó 33. dekrétumát, mely az ország területén élő nem-szláv népességet megfosztotta állampolgárságától. Az 1945 májusa és októbere között hatályba léptetett Benes-dekrétumok a magyar és német lakosságon torolták meg Csehszlovákia széthullását, és előirányozták a kisebbségek kitelepítését, illetve erőszakos beolvasztását.

Az 1945 áprilisában közzétett kassai kormányprogram már elővetítette az Edvard Benes nevéhez köthető dekrétumokat, ugyanis a felvidéki városban közzétett dokumentum VIII. pontja a magyar és német népességet kollektív háborús bűnösnek nyilvánította. A május 14-e után hozott jogfosztó rendeletek elsősorban a németek ellen irányultak – őket hamarosan ki is telepítették az új német határon túlra – de Benes a magyarságot sem kímélte; utóbbi kisebbséget az 1938-as bécsi döntés nyomán bekövetkezett revízió, és a széthullás fő felelősének nyilvánították. Az új csehszlovák politikai vezetés már az ország felszabadulása előtt igyekezett kiaknázni a magyar háborús vereséget, tehát az 1920 után tapasztalt erőszakos asszimilációs programnál is agresszívabb fellépést tervezett.

A beolvasztás első állomása a nem-szláv nemzetiségek kollektív jogfosztása volt; Benes és a csehszlovák politikusok abban bíztak, hogy a mostoha körülményekkel elüldözhetik majd a kisebbségek jelentős hányadát, az ottmaradókra pedig deportálás és erőszakos asszimiláció „lehetőségei” vártak. Ennek jegyében az 1945 májusa és októbere között hozott 143 rendelet közül 13 közvetlenül, 20 közvetetten a nem-szláv kisebbségek ellen irányult.

A Benes-dekrétumok már május 19-én vizsgálat alá vették a magyarok és németek vagyonát, június során döntöttek a mezőgazdasági tulajdon elkobzásáról, július 20-a után pedig a prágai kormány már a magyar területek kolonizálásáról – azaz szlovákok és csehek betelepítéséről – határozott. Mindeközben a csehszlovák hivatalok elbocsátották a magyar köztisztviselőket, száműzték az egyetemekről a magyar diákokat, és megszüntették a magyar oktatási intézményeket. Szerte az országban „magyar perek” indultak, melyek a kollektív bűnösség elve alapján ezeket ítélték el – Kassán például egy eljárás során 600 embert találtak vétkesnek.

A jogfosztó program tetőpontja az 1945. augusztus 2-án hatályba léptetett 33. dekrétum volt, mely valamennyi magyart és németet megfosztott állampolgárságától, vagyis de facto kizárta őket a társadalomból, és ellehetetlenítette életüket. A rendelet kiadásában nagy szerepet játszott, hogy a júliusban tartott potsdami konferencián a győztes nagyhatalmak nem támogatták a magyarság egyoldalú kitelepítését, ezért a csehszlovák kormánynak más módszert kellett találnia arra, hogy megszabaduljon nem kívánt kisebbségéről. Erre a legcélszerűbb eszköz a lakosságcsere volt, amit Vladimir Clementis csehszlovák külügyminiszter egyezkedés és zsarolás – a felvidéki magyarok egy részének deportálása a németek által elhagyott Szudéta-vidékre – árán 1946 februárjában egyezményben, 1947 tavaszán pedig a gyakorlatban is elért. A Benes-dekrétumok időközben – 1946 tavaszán – törvényerőre emelkedtek és egészen az 1948-as, Klement Gottwald nevéhez fűződő kommunista hatalomátvételig a kisebbségi politika fő oszlopát képezték.

A világháború és a Gottwald-féle fordulat közötti három évben a helyi magyarságtól elvették életlehetőségeit, vagyonát, igyekeztek erőszakkal kitoloncolni az országból, majd a párizsi béke megkötése után kitelepítésekkel, kényszermunkával és az úgynevezett reszlovakizációval próbálták megtörni a kisebbségi öntudatot. A benesi időkhöz képest már az 1948 októberében hozott törvény is enyhülést jelentett, mely hűségeskü fejében valamennyi kérvényezőnek megadta a csehszlovák állampolgárságot. Mindennek dacára a szocializmus évtizedeiben a magyarságot „revizionista” és „reakciós” kisebbségként kezelték, ennek megfelelően önálló nemzeti identitásának ápolására a mindenkori kormányok próbáltak minél kisebb teret juttatni.

A Benes-dekrétumok számos ponton sértették az alapvető emberi jogokat, mivel nemzetiségi alapon diszkrimináltak, kényszermunkát vezettek be, és önkényesen

rendelkeztek milliók tulajdonáról. Mindennek dacára a jogfosztó törvényeket mind a rendszerváltás utáni Csehszlovákia, mind a szétváló cseh és szlovák állam – egyes rendeletek kivételével – megőrizte jogrendjében, sőt, 2007 során az utódállamok még azt is elérték, hogy azok az Európai Unió lisszaboni szerződésének keretein belül is hatályban maradhassanak. A Benes-dekrétumok fájó emléket jelentenek az egykor jogfosztottak – és utódaik – számára, érvényben tartásuk máig feszültséget eredményez a közép-európai nemzetek között.”

Tisztelt Miniszter Úr!

Milyen lépéseket tett a Kormány az elmúlt 3 és fél évben a Benes-dekrétumok eltörlése ügyében?

Milyen nemzetközi fórumokon jelezte a Kormány a Szlovák jogfosztó törvényeket?

Milyen tárgyalásokat folytatott a Kormány a Szlovák állammal a törvény eltörlése érdekében?

Mi várható az elkövetkezendő időben ezekkel a törvényekkel kapcsolatban?

Hogyan lehetséges, hogy az az Európai Unió, amely más földrészeken olyan kényes az emberi jogokra, Magyarország esetében pedig megkülönböztetett figyelemmel kíséri a cigány kisebbség helyzetét, eközben a felvidéki magyarok jogfosztottságával nem tud mit kezdeni?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2013.december 11.

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő
Jobbik